НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

6-12 квітня 2004
№ 13 (24)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ДОСИТЬ ОБДИРАТИ НАРОД!

Близько п'яти тисяч членів Конгресу Українських Націоналістів та їхніх прихильників узяли активну участь 31 березня в акціях протесту блоку "Наша Україна" під стінами Кабінету Міністрів.

4 ›

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Дорогі співвітчизники!

У неділю тріумфальним голосом дзвонів обізветься до нас Великдень.

Нехай Христове Воскресіння наповнить Ваші помисли надією на торжество життя праведного і подвижницького над смертю і забуттям, вірою у вічність кожної душі, що прийняла посвяту Богу й Україні. Нехай це світле і величне свято обдарує Вас і Ваших рідних здоров'ям та щонайкращими гараздами! Ці побажання Конгрес Українських Націоналістів шле до кожної родини в Україні, до кожного українця за її межами.

Вірю, що цьогорічний Великдень возвіщає нам наближення великого дня перемоги нашого народу, стане для всіх покликом до активної дії.

Нехай щастить Вам! Нехай ніщо не порушить у Ваших душах любові до воскреслого Ісуса і до воскресаючої України.

Христос Воскрес! Воскресне Україна!

Олексій Івченко,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ÏÈØÅ ÃÐÈÍÜ Ç ÃÎÐÁÀÒÎÃÎ ÏÎÒÎÊÓ...

Шановний пан редактор!

Я случайно прочитала вашу газету з листом якогось Гриня. Він мене возмутив без предєла. По-перше, такого довгожителя в Карпатах нема, бо я там після окончанія семилєтки і Отєчественної війни працювала піонервожатою імені Павліка Морозова і такого старого гуцула не бачила. По-друге, він таке верзе про совєтську власть, що й "Голос Америки" лучче говорить. І вопше, це подозрительний тип. Що це за ім'я у нього таке, і чому він не має благодарності, що совєтська власть визволила його, дала освіту і щастливу жизнь у колгоспі. Звідки він знає всякі розумні слова? Симоненко - не дохлий номер на президента, а вождь усіх трудящихся народа України, і тільки він переможе на виборах. Моє і наше требованіє - більше його не друкувати.

Пенсіонерка ***Сталіна Октябренко***,
і ще 19 підписів, які я обязательно
зберу і вишлю в другому письмі.

Товариш Октябренко!

Відповідаю коротко, аби довго не писати:

- Коли Ви муштрували наших дітей "За справу Леніна-Сталіна - будьте напоготові'", то й Ви ще не були довгожителькою.

- Я не гуцул, а бойко. Як не знаєте, хто такі бойки, то я назву декількох з них: Петро Конашевич-Сагайдачний, Іван Франко, Степан Бандера, о. Августин Волошин, Петро Яцик. Як вони Вам?

- Чому Вас дивує моє ім'я? Хіба Ви не пам'ятаєте Гриньова з Верховної Ради, який вивчив українську мову, але домагався ще й державного язика в Україні і програв на виборах разом із язиком. Звідки би взявся Гриньов без Гриня?

- Якби совєтська влада була гідна, то не струхлявіла б, як осиковий пень. Вона визволила нас, як казали самі визволителі, від хліба і сала. Якщо хтось не має розуму, то ніяка освіта йому не поможе: є просто дурні, а є дурні з вищою освітою. Ми були одним щасливіші за наших братів на сході - не дали виморити себе голодом.

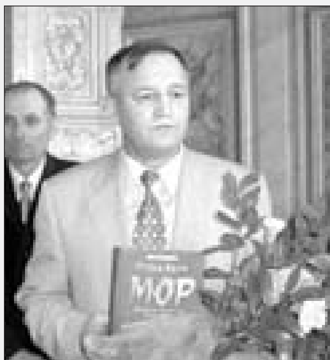
- Симоненкові вже не тільки пенсіонери, а й нечиста сила не допоможе: запізно народився. Он його начальник Зюганов навіть не висувався на президента. У Києві все відбувається, як у Москві, але пізніше. Доля Єльцина, Березовського, Ходорковського, Волошина, Касьянова чекає на їхніх українських двійників: Кучму, Суркіса, Пінчука, Медведчука, Януковича та ін. Отож і шаліють.

- Газета "Надія і держава" - це не "Комуніст", "Киевлянинъ" чи "Бульвар", тому друкує не лише Вас, а й мене. Для альтернативи.

З пошануванням
Гринь Волохатий

НА БАРИКАДАХ

Олесь Воля - лауреат премії імені Олеся Гончара

Відомий письменник Олесь Воля (Міщенко Олександр Володимирович) удостоєний літературної премії імені Олеся Гончара за Книгу буття України „МОР" про голодвинищення українців у 1932-1933 роках. На упорядкованих автором конкретних історичних фактах, свідченнях очевидців, архівних документах вперше дається правдива сувора відповідь – як, чому, за що і чиїми руками на очах всього цивілізованого світу було вигублено мільйони наших співвітчизників, жорстоко підтято коріння українського народу, розчавлено і отруєно віками усталену мораль, що дається знаки і сьогодні...

Велика копітка праця Олеся Волі - можливість заглянути в замовчувану, „випалену" сторінку нашої історії, без чого завжди зберігатиметься загроза стати знову жертвою чужої злої волі, яку Україна скуштувала багаторазово.

У редакції „ Нації і держави" лежить Книга буття України „МОР" з дарчим написом автора: „Україною нас поки що тільки дражнять – до неї йти довго, тяжко і боляче, але... будемо боротися й вірити в неї, як мати вірить, що колись її дитина виб'ється в люди..."

Вітаємо Вас, друже Олександре!

Євген Жовтяк став головою

Київської обласної організації ВО "За Україну! За Ющенка!"

3 квітня у Києві відбулася установча конференція Київського обласного осередку.

Делегати конференції визначили основні напрямки діяльності організації щодо захисту демократії та забезпечення громадського контролю за проведенням чесних та прозорих президентських виборів в регіоні.

Розглянувши питання про політичну реформу в Україні, конференція підтримала закон "Про вибори народних депутатів України", зокрема в частині проведення виборів до Верховної Ради на основі пропорційної виборчої системи за списками політичних партій та висловилася за збереження без змін норм Конституції України про прямі всенародні вибори президента.

Конференція обрала робочі органи осередку та затвердила основні нормативні документи.

Головою обласного осередку обрано народного депутата Євгена Жовтяка.

У конференції взяв участь і виступив перший заступник голови Всеукраїнського об'єднання народний депутат Петро Ющенко.

Богдан Захаряк

Світлини автора

ОЛІГАРХАМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ СААКАШВІЛІ. *ЧОМУ?*

Здавалося б, що їм, олігархам України, до Грузії? Чи не однаково, що там відбувається, адже на їхніх мільярдах, вкраденних у пересічного українця, це нібито ніяк не позначається. Але то лише на перший погляд. І зовсім невипадково олігархічні телеканали, зокрема «1+1» імені Джангірова і Корчинського, так активно закидають болотом молодого, смілливого, переможного грузинського президента, який після тріумфу на президентських виборах святкує гучну перемогу на парламентських, де його партія взяла понад 70 % голосів. Навіть у промосковській сепаратистській Аджарії Аслана Абашидзе партія Саакашвілі відстала від блоку „Відродження", що був створений аджарським лідером, лише на 1,5 %, завдавши йому поразки в столиці автономії – місті Батумі. Вихованець Київського інституту міжнародних відносин пан (грузинською мовою – батоно) Саакашвілі діє енергійно, рішучо, наступально. Він вже запропонував Абашидзе роззброїти незаконні формування, заявивши, що в разі непослуху, роззброїть їх сам, але тоді, як висловився президент, „порушники отримають по голові". Президент наказав заарештувати відомих всій Грузії корупціонерів, олігархів, хабарників. Водночас помітно збільшив грошове утримання державних службовців відповідно до рівня кваліфікації та службових обов'язків. Грузини побачили світло в кінці тунелю, країна живе вірою і надією на краще. Вона любить свого президента і пишається ним. А канал „1+1" стверджує, що під час виборів до грузинського парламенту нібито були фальсифікації, що „нещасна" Аджарія розраховує лише на втручання світової громадськості, що Саакашвілі не хоче, щоб у Грузії була опозиція. Себто з Михаїла Саакашвілі створюють образ такого собі „диктатора", переспівуючи оцінки московської преси.

Навіщо це потрібно олігархам України? Річ у тому, що в перемозі Саакашвілі вони з жахом убачають майбутню перемогу Віктора Ющенка. Ось чому кидають у бій Джангірова і Корчинського, навіть не помічаючи, що виступи цих добродіїв уже давно дають зворотній ефект. Більшість нормальних людей нудить від самого лише вигляду цих суб'єктів. І справа не в тому, що Джангіров - не Ален Делон, і що українська мова в його виконанні вимагає від цього пана майже героїчних зусиль. І не в тому, що Корчинський нарешті „розколовся" і продемонстрував своє справжнє політичне та й моральне обличчя. А в тому, що брехня, незалежно від рівня кваліфікації брехунів, все одно вилізе. Олігархічні начальники цього телевізійного дуету втратили почуття міри саме тому, що в успіхах грузинського антипода Шеварднадзе вони відчули майбутні успіхи „Нашої України" і свій неминучий крах. Грузин Саакашвілі постійно нагадує їм українця Ющенка. Можна уявити, що в цих мізерних душах відбувалося, коли вони побачили на екранах своїх суперлюксових телевізорів, як офіцери грузинських спецслужб вели у кайданах місцевого олігарха, зятя екс-президента Шеварднадзе. А він, як і деякі його колеги в Україні, думав, що за тестем він, як за фортечним муром, що ніколи не торкнеться його рука правосуддя. Даремно думав... То за що ж донецьким, київським, дніпропетровським олігархам любити Саакашвілі? Вони повинні його ненавидіти.

А Ющенка ненавидять авансом, бо відчувають, що вже про них грають сурми розплати. А канал «1+1» шкода. Там працює чимало талановитих і порядних людей, цей канал міг би стати одним з найулюбленіших в Україні, якби не став на ганебний шлях плазування перед бандократією і обпльовування лідерів народної опозиції.

Пан Кучма, коли йому натякнули на можливість повторення у нас грузинської «революції троянд», зверхньо сказав: «Україна – не Грузія». Справді, бо в Грузії все відбувалося з піснями і без кровопролиття. Як свідчить історія, коли українському народові уривається терпець, пісні теж бувають, а щодо милосердя – то його ніхто не гарантує. Але олігархи ще мають шанс. Останній. Ще не пізно покаятись перед нашим добрим народом, повернути йому вкрадене, оголосити про свою відставку і замислитися про небесний шлях своєї грішної душі. Бо туди, де всі ми звітуватимемо перед Творцем, нічого із собою не візьмеш. Із жодного земного «офшору».

Микола Чорноморенко

ПРОВОКАЦІЇ У ШЕПЕТІВЦІ НЕ ПРОЙДУТЬ!

– заявив на сесії облради Валерій Малькін

30 березня на площі навпроти Хмельницької облради зібралися сотні мешканців Хмельницького, Шепетівки та Славути, активістів місцевих осередків політичних партій, щоб висловити протест проти тиску на міського голову Шепетівки Валерія Малькіна з боку підконтрольної обласній раді та держадміністрації газети "Подільські вісті".

Шепетівка стала одним з полігонів відпрацювання брудних технологій. Третє за чисельністю населення місто Хмельницької області стоїть в одному ряду із Мукачевим та Тернополем, де беззаконня Банкової введено у формат закону.

Валерій Малькін зачитав у сесійній залі звернення, у якому наголосив, що Шепетівська міська влада стала об'єктом цькування та політичного переслідування з боку Хмельницької обласної держадміністрації та її газетних прихвоснів. Протягом останнього місяця у "Подільських вістях" з'явилися брехливі за змістом публікації, спрямовані на дестабілізацію громадсько-політичного життя Шепетівки та очорнення всіх позитивних зрушень у місті.

Редакція "Подільських вістей" повідомила, що не знає авторів цих статей. Але відомо кому ця газета належить і хто є її засновником.

Два роки тому Шепетівка була без освітлення вулиць, з брудною водопровідною водою, без жодної нормально заасфальтованої вулиці, з поодинокими автобусними рейсами, неремонтованими тротуарами...

Керуючи містом два роки член Конгресу Українських Націоналістів Валерій Малькін домігся значних успіхів: почав реформування комунального господарства; обсяг автобусних перевезень збільшився у 8 разів, а кількість нових автобусів зросла у 5 разів, проводяться пільгові перевезення пасажирів; в 11 разів збільшилося фінансування на освітлення міста у порівнянні з 2001 роком; обсяги капітального будівництва подвоїлися; зникла заборгованість із зарплати та за енергоносії в бюджетній сфері...

Успіхи демократичної влади і стали справжньою причиною нападок на В. Малькіна підконтрольних пану Лундишеву "Подільських вістей". Мета прокучмівських махінаторів зрозуміла - виграти час, не дати довести до кінця реформу комунального господарства, перешкодити введенню цілодобового водопостачання і тим самим очорнити і міського голову, і блок Віктора Ющенка в контексті майбутніх президентських виборів.

26 березня з метою перевірки анонімного пасквіля в Шепетівку прибули кілька десятків чиновників, яких інакше, як каральною експедицією не назвеш, зокрема зазначено у зверненні В. Малькіна. Відриваючи працівників шепетівського міськвиконкому від обов'язків, вони намагалися знайти хоча б якісь промахи в їхній роботі. Однак всі зусилля були марними. Міська влада Шепетівки працює прозоро.

"Моя „вина" у тому, що підтримую демократичні сили в Україні, - сказав на завершення свого виступу в облраді В. Малькін, - але я звертаюся не тільки до депутатів обласної ради, звертаюся і до тих маріонеток, які стали сліпими виконавцями чужого замовлення, які пов'язують своє майбутнє не з покращанням добробуту нашого народу, а зі своїм власним добробутом на теплій посаді. Думайте не про своє найближче майбутнє, а про майбутнє своїх дітей та онуків! Сьогодні Шепетівка, завтра Хмельницький, післязавтра вся Україна! Батьківщина та наступні покоління вам цього не пробачать!"

Богдан Одуд,
голова Шепетівської МО КУН

ПРИПИНИТИ НИЩЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Минулої неділі за ініціативи Конгресу Українських Націоналістів та Спілки офіцерів України в м. Славута у кінотеатрі ім. Т. Шевченка пройшла науково-практична конференція "Збройні сили України - гарант безпеки держави". Участь у конференції взяли - народні депутати Олексій Івченко і Василь Червоній, заступник голови Конгресу Володимир Борейчук, голова Шепетівки Валерій Малькін, члени місцевих організацій Конгресу та СОУ, мешканці Славути, офіцери і прапорщики гарнізону.

Останніх могло бути набагато більше, але командування дислокованої в Славуті 78 ОМБ, аби не допустити участі своїх підлеглих у конференції, оголосило неділю робочим днем. Не всім стало мужності порушити цей антизаконний наказ. Саме цю деталь відмітив на початку свого виступу Олексій Івченко. Він привітав свою вчительку Марію Сергіївну Козачук, яка навчала його в с. Хоробрів на Сокальщині, і , яка, як і десятки інших небайдужих славутчан, прийшла на конференцію.

Лідер Конгресу наголосив, що нинішня влада цілеспрямовано нищить збройні сили. Він навів ряд фактів, які підтверджують, що проголошене Кучмою та урядом реформування армії обертається трагедією не тільки для десятків тисяч молодих офіцерів та прапорщиків і їхніх сімей, але й для держави в цілому. Україну стає нікому і нічим боронити. "Зупинити повний розвал армії та флоту, - підкреслив О. Івченко, - першочергове і нагальне завдання всіх патріотичних сил". Конгрес Українських Націоналістів оприлюднив заяву, в якій засудив намагання Банкової позбавити нашу державу міцної армії. КУН ініціює проведення громадських слухань у Верховній Раді щодо суті реформування збройних сил. "Україна, якщо ми хочемо, щоб з нами рахувалися в світі й поважали, - сказав голова Конгресу, - мусить бути сильною, мати патріотично налаштовану і сучасно озброєну військову потугу. І вона її буде мати, і буде шанувати своїх захисників, але для цього нам потрібно змінити в державі нині існуючу наскрізь корумповану і чужу українському народу владу Кучми-Медведчука-Януковича."

Народний депутат Василь Червоній підтримав виступ свого колеги, закликав громадськість та військовослужбовців до більш активних і рішучий дій проти руйнівних наслідків владарювання нинішнього режиму.

У виступах членів Конгресу полковника запасу Віталія Лавренчука і капітана 2 рангу запасу Миколи Гука було зроблено детальний аналіз руйнації боєздатних підрозділів та структур сухопутних військ, авіації і флоту впродовж останніх десяти років, названо конкретних винуватців.

Голова Славутського осередку СОУ Володимир Скомороха повідомив, що лише на Хмельниччині скорочуються ракетна дивізія та механізована бригада. Повністю ліквідовується механізована бригада у м. Славута. Без роботи залишаються пілоти високого класу авіаційного винищувального полку у м. Старокостянтинів, військовослужбовці частин Кам'янець-Подільського гарнізону, кваліфіковані підводники, спеціалісти-хіміки батальйону Міністерства надзвичайних ситуацій. Лише у Хмельницькому майже тисяча офіцерів та прапорщиків стануть непотрібними державі. У Славуті з півтисячі офіцерів та прапорщиків - 90 % не мають потрібної вислуги років, аби мати пенсію, 45 % - не мають житла. "Закон „Про реформування Збройних сил України", - підкреслив В. Скомороха, - не витримує ніякої критики. Схоже, що одночасно з намаганням втягнути Україну до ЄЕП, йде знищення її збройних сил і, перш за все, кадрового потенціалу".

Емоційним і сміливим був виступ на конференції військовослужбовця 97 окремої механізованої бригади зі Славути майора Ігоря Пиголя: "Я хочу засвідчити, що ніякого реформування українського війська не було і немає. Натомість було і є сплановане нищення офіцерів, прапорщиків, військовослужбовців за контрактом, службовців ЗСУ разом з їхніми сім'ями. Було та є зловживання службовим становищем, свавілля, безкарність

>

Корчинський як націоналістична "качка"

Свою кар'єру в українській політиці Д. Корчинський почав з організації акцій покладання вінків з колючого дроту до пам'ятників Леніну. Діялося це напередодні нашої незалежності, коли "герої" дуже добре знали, що їм за ті колючі віночки ніщо не загрожує.

В тому ж дусі діяв Корчинський і тоді, коли став заступником голови Української Національної Асамблеї Юрія Шухевича. Авторитет такої людини допомагав Корчинському дискредитовувати український націоналізм, вправно прикриваючи своє справжнє обличчя фразами з творів М. Міхновського та Д. Донцова. Це під началом Корчинського було спотворено ідею створення УНСО – Української Народної Самооборони. З його вини калічились і гинули кращі українські юнаки, послані провокаторами в охоплене російським сепаратизмом Придністров'я, де вони мали разом з російськими „козачками" боротися проти Молдови за інтереси Москви...

Це Корчинському належить заява: „Крим буде українським або безлюдним!" Коли кореспондент проросійської газети брав інтерв'ю у Корчинського, то його фотографували на фоні портрета Степана Бандери, тож погано обізнаний з творами корифеїв національно-визвольної боротьби українець, читаючи просторікування Корчинського, мимоволі приписував їх Бандері. А вороги дістали ще одну нагоду, цитуючи фразу Корчинського про безлюдний у перспективі Крим, патетично вигукнути: «Так ось які вони, оті бандьори!»

Якось під час однієї провокаційної вилазки, що проводилася під націоналістичними гаслами, один з працівників міліції, глянувши в паспорт Корчинського, здивовано вигукнув:

- Да ви же руський!?

Для багатьох учасників тієї акції той вигук прозвучав, як грім посеред ясного неба...

Настав час, і номінальний голова УНА Юрій Шухевич зрозумів, з ким має справу, він опублікував заяву, в якій звинуватив УНА в тому, що вона під проводом Корчинського зробила для дискредитації українського націоналізму більше, ніж сам КГБ...

Маскуватися далі стало недоцільно, тож на одному зі зборів УНА прибічники Корчинського заявили про розрив з ідеологією Донцова і перехід на позиції того ж таки російського імперіалізму з несуттєвою поправкою щодо переміщення центру новітньої Московії в Київ, ніби від того легше стане українцям, поневоленим етнічними родичами „гаспадіна" Корчинського. І сьогодні за невиразністю і облудністю очолюваного ним „Братства" приховується той же панславізм, що його колись розвінчував Тарас Шевченко:

І в слав'янофіли
Так і претесь.

Нічого дивного немає в тому, що всі симпатії Корчинського на боці політиків, які, прикриваючись фразами про любов до України, продають її москалям. З тих же мотивів намагається Корчинський всіляко паплюжити опозицію, виконуючи волю Банкової.

Олег Денисенко

Ми – сильна Нація

Газету „Сільські вісті" намагаються закрити не за антисемітизм, а за те, що давно мозолила декому очі.

Натомість у Криму російськомовна газета „Кримська правда", де головним редактором п. Бахарев, на своїх шпальтах продовжує розпинати Україну. І щоб ми не забувалися, часто нагадують нам, що „Украины никогда не было и быть не может, а украинский язык – это историческое наречие русского языка». Ось так шанують нас в нашій державі брати наші „старші". А як можна друкувати пасквілі недолугого писаки-журналіста Л. Бузини на нашу святиню Т. Шевченка? Чи може п. Бахарев не знає, хто такий Т. Шевченко? Знає він добре, але велика ненависть до всього українського затьмарює йому розум. Що це, як не розпалювання міжнаціональної ворожнечі?

Чому ж не закрили цю антиукраїнську «Кримську правду», яка збуджує ненависть російського населення до українців. Чи, може, на російськомовні газети Конституція України не розповсюджується? Наш „гарант" дає добро на всілякі пасквілі в цій газеті, а взамін вдячні російськомовні просять його утретє балотуватися на президента, знаючи, що він ще не повністю здав Україну під ганебне іго „старшого" брата.

Ми, українці, добре ставимося як до росіян, так і до людей інших національностей, які розуміють, що кожен народ має право на свою державу, мову, тим більше на своїй споконвічній землі, але ненавидимо тих, хто намагається це право в нас відібрати. Завжди будемо дотримуватися гасла: „Здобудеш Українську державу або згинеш в боротьбі за неї".

Ми – сильна нація, нас не скорили століття неволі, ми прагнемо мати Україну самостійну, соборну. А запроданці, що обкрадають Україну і здають під «єдиний простір» нехай подумають, що на них чекає кара не тільки людська, але й Божа!

Я і багато моїх односельчан села Кумово, що в Криму, протестуємо проти закриття нашої газети „Сільські вісті", ми вимагаємо закрити реакційну газету „Кримська правда", і це буде справедливо, згідно з Конституцією України.

Григорій Долот,
ветеран війни і праці

Московське марення

Політолог з Москви А. Окара склав такий загальний портрет ідеального Президента України: виходець зі сходу України, народжений у першій половині 50-х років, формально православний, але не дуже переймається релігією; зробив основну кар'єру за радянських часів, не відчуває особливих сентиментів до української культури, розмовляє в побуті російською, пов'язаний із Росією за характером колишньої роботи чи родинними зв'язками; доречно мати на нього якийсь серйозний компромат, і бажано - без дружини-американки..."

А тепер поміркуймо... Московський «хахол» Окара не називає жодних імен, проте неважко здогадатися, під кого мостить свої підступні побажання-поради.

Чи вгадуєте, шановний читачу, хто був би любим-милим для москвичів у кріслі Президента України? Вгадали, правда?! А як же бути, відгадавши? А начуваймося і восени зробімо свій правильний вибір! І ще стосовно слова «окара». В давнину українці називали «окарами» людей дрібного зросту, убогих розумом і з ногами окаряч, медичний термін - дегенерат. Як видно, в Москві є попит і на таких...

Пантелеймон Василевський

КУЧМА ПІДЕ, ЗАЛИШИТЬСЯ „КУЧМІЗМ"?

На честь відкриття року Польщі в Україні Кучма влаштував прес-конференцію. Він знову заявив, що нібито „Наша Україна" заважає добрим відносинам між Україною і Польщею, бо її представники в складі депутатського корпусу Львівської міськради не дозволяють робити написи на пам'ятниках польським військовим, які хотіла б Польща.

Справді, на відміну від Кучми, який не може зрозуміти, що існують такі поняття, як національна гідність і честь, депутати-патріоти не погоджуються з написами, що ображають почуття українців на власній землі, зневажають пам'ять про українських героїв, які відстоювали Львів у 1918 році. Не маючи розуміння поміж своїх, Кучма знову звертається до чужих, розповідаючи, які „погані" нашоукраїнці. Він навіть заявив, що якщо вони прийдуть до влади, то відносини з Польщею погіршаться. З такими заявами він розраховує на зовсім дурних. Хіба мати поруч цивілізовану європейську державу з високим рівнем життя для Польщі гірше, ніж дикий Кучмостан, де вбивають журналістів, процвітає корупція, а народ кинуто у прірву злиднів? Та ще з такою зовнішньою політикою, як у Кучми, коли невідомо, що можна побачити на східних кордонах польської держави найближчим часом, дай Бог, щоб не російські танки услід за російською мафією.

Сказав Кучма і про свою політику. Мовляв, вона в нього не прозахідна, не проросійська, а проукраїнська. Так, приїхали. Або ми, громадяни України, втратили здоровий глузд, або наш „вождь"... Всі бачать, що політика цього діяча не просто проросійська, а рабська і капітулянтська, що Україна дедалі більше втрачає державний суверенітет, що Росія невпинно поглинає українську економіку, культуру, інформаційний простір, що під заяви про євроатлантичну інтеграцію ми віддаляємось від Європи і повзем до Москви. Інколи трапляються й зовсім принизливі випадки.

В особі Кучми ми маємо справу з людиною геть дискредитованою як в середині країни, так і в зовнішньому світі. Зрештою, справа не в Кучмі як особистості. Йдеться про створений ним та його оточенням режим політичного „кучмізму", основними рисами якого є: корупція, безкарність високопосадових винуватців, розкрадання суспільного багатства, формування політичної системи в інтересах олігархічних кланів, наступ на життєві інтереси пересічного громадянина, торгівля національними інтересами на міжнародній арені, холуйство перед Москвою, навальна русифікація, аморальність, безвідповідальність.

Нині вся публіка, що висунула Кучму ще в 1994 році (в тому числі комуністи й соціалісти), напружено шукають, як врятувати цей режим уже без Кучми. Вони хочуть, щоб Кучма пішов, а „кучмізм" залишився. Тому зараз йдуть консультації, відбуваються конспіративні зустрічі, вирішується питання, хто стане Кучмою-2. За винятком прізвища, нічого, на їхню думку, змінитися не повинно. Поки що зупинилися на особі прем'єра і неформального лідера „донецьких" - Януковича. Хоча прихід до влади „донецьких" може поставити крапку на перспективах „дніпропетровських" і „київських". Однак народові це байдуже. Яка різниця, який саме клан знущатиметься з українців? Головне, зламати саму систему кланово-мафіозної антиукраїнської влади. А для цього треба обрати президентом людину, що має народну довіру.

Богдан Степовий

<

Ігор Пиголь

і корупція. Саме це я і мої товариші відчуваємо сьогодні. Те, що відбувалося та продовжує відбуватися в ЗСУ, в 97-й ОМБ, можна назвати – геноцидом. Це злочин, який знайде своє чорне місце в новітній історії України. Ще в жовтні 2002 року офіцери та прапорщики нашої бригади звернулися до міністра оборони з вимогою зупинити протиправні дії по відношенню до нас з боку командування частини та 13 АК. Наше звернення підтримала міська організація СОУ. Командувач 13 АК генерал-майор Куцин, начальник штабу 13 АК генерал-майор Маслянчук, командир бригади полковник Первак, заступники командира бригади підполковники Стреленко, Бокій та Бондарчук не виплачували людям нараховані грошові винагороди, примушували підлеглих виконувати поставлені завдання власним коштом. Вони влаштували нам 12-годинний робочий день з одним вихідним на місяць. Офіцерів та прапорщиків принижували, їм погрожували фізичною розправою, їм забороняли навіть хворіти. Незважаючи на щоденні знущання, тиск і переслідування – ми вистояли. Завдяки зусиллям СОУ, втручанню народних депутатів України з блоку Віктора Ющенка, Міністерство оборони України пішло на вимушені поступки. Нам упорядкували службовий час, перестали погрожувати, повернули викрадені гроші, надали право на відпочинок. Були виконані майже всі наші вимоги. Всі, окрім однієї. Винуватці не тільки не були покарані, а отримали чергові призначення. (*Начальник штабу бригади отримав квартиру в Славуті, хоча має житло на попередньому місці служби. За яким правом?* - **ред.**) Коли в жовтні 2003-го в нашу бригаду надійшла звістка про її ганебне розформування, це розв'язало руки горе-командирам та надало їм можливості зводити рахунки під прикриттям Закону України "Про реформування Збройних сил». Використовуючи офіційну нагоду „з'їсти" невгамовних, командир бригади та його вірний помічник заступник з виховної роботи підполковник Бондарчук спочатку заборонили проведення загальних зборів офіцерів, а вже потім взялися за звичну для себе справу. В результаті на сьогоднішній день звільнено з лав ЗСУ члена СОУ прапорщика Пиголя. Членам СОУ ст. лейтенантам Байдацькому і Волосяну чиняться перешкоди у переведенні на нове місце служби, документи на звільнення направлені також і на мене. З початком так званого „реформування", гонінням і переслідуванням підлягають перш за все люди, які намагаються висвітлити цей потворний процес, донести його наслідки до широкого кола громадськості. Нещодавно офіцерів, прапорщиків, службовців нашої частини упродовж двох тижнів тероризували тільки за те, що зі своїми проблемами вони звернулися до В. Ющенка та Г. Омельченка. Так, служити в таких умовах важко. Але ми не втрачаємо надії. Сьогодні ми пишемо тим, що на наш захист піднявся славетний КУН, на чолі з його головою Олексієм Івченком. Ми відчуваємо розуміння та допомогу народних депутатів України Г. Удовенка, В. Червонія, Ю. Кармазіна та нашого наступного президента Віктора Ющенка. Я глибоко переконаний, що з такими людьми нашу віру у справедливість не вдасться похитнути нікому. Вона сьогодні – міцна, як ніколи. Разом ми поборемо будь-якого ворога. Разом ми - велика рушійна сила. Тільки разом ми – великий український народ – народ-господар", - завершив свій виступ Ігор Пиголь.

Учасники конференції прийняли резолюцію, у якій звернулися до депутатів Верховної Ради з вимогами:

- переглянути запропонований проект закону та змінити у відповідності до змісту його назву "Про скорочення Збройних сил і соціальний захист військовослужбовців";
- внести зміни до Закону України про державний бюджет та збільшити терміни скорочення військовослужбовців до 5-ти років, забезпечити соціальні гарантії військовослужбовців і службовців Збройних сил України;
- підготувати і розглянути проект окремого закону "Про реформування Збройних сил України";
- провести у квітні 2004 р. парламентські слухання на тему "Про стан та перспективи реформування Збройних сил України".

Покладання квітів до пам'ятника воїнам УПА в селі Стригани

На завершення конференції хор "Заграва" з м. Тернополя виконав стрілецькі та повстанські пісні: "Не вір Москві", "Там десь далеко на Волині" та інші. Учасники зібрання поклали вінок від Конгресу Українських Націоналістів до пам'ятника воїнам УПА в селі Стригани, які загинули тут в бою з бандами НКВД в 1944 році.

Конгрес-інформ

ДОСИТЬ ОБДИРАТИ

Про необхідність масових акцій протесту серед опозиції говорилося вже давно. Настав час нагадати, що народ – це найперша запорука будь-якого режиму. І як би страшно не звучало слово "влада", по суті це – жменька людей, силу якій дав цей самий народ своєю інертністю, він і має право її забрати. Завдяки стихійній хвилі протесту запальній Грузії вдалося провести революцію без кровопролиття. Якщо свою волю рішуче заявить багатомільйонний український народ, та якщо кожен просто вийде на вулицю і скаже "ні!" – ми досягнемо мети вже зараз. Та зрештою, скільки можна годувати трутнів?!

Досить обдирати народ! – сказала "Наша Україна" і привела до Кабінету Міністрів України понад дванадцять тисяч людей. Партії з різних сторін міста рушили колонами до стін будинку уряду.

Близько п'яти тисяч представників Конгресу Українських Націоналістів стали в лави учасників акції протесту, підняли сотні партійних прапорів, які своїми червоно-чорними барвами символізували гасло "Свобода або смерть". Підтримати соціальні вимоги до уряду прибули численні делегації обласних організацій, багато молоді. Колону Конгресу, що прямувала від стін Святої Софії, очолювали голова партії, народний депутат Олексій Івченко, його заступники - народний депутат Євген Гірник, Володимир Борейчук, Михайло Вовк, а також голова Секретаріату Степан Брацюнь, члени Головного проводу КУН - Анатолій Коровяковський, Віталій Гусар, Олесь Вітряний, Володимир Ткач, Микола Магас та інші. Націоналісти несли також державні жовто-блакитні знамена, стяги блоку „Наша Україна", гасла з вимогами припинити наругу над українським народом: "Владо, отямся! Ми – люди!", "Янукович, у нас в кишенях нема економічного зростання!", "Янукович, бюджет - не общак!", "Вимагаємо підняти зарплати, пенсії та стипендії", "Досить обдирати народ", "Ми гідні кращого життя", "Янукович, поділись з народом мільярдами"... До боротьби надихали й патріотичні пісні.

Багатотисячний мітинг під маєвом прапорів скандував: "Уряду – ганьба!" Шквалом емоцій зустріли лідера блоку „Наша Україна". Віктор Ющенко подякував усім за небайдужість до долі України, за те, що ми таки вийшли до стін Кабміну сказати своє "ні" ганебному здирництву.

Як розповів пізніше в ефірі "5 каналу" народний депутат від "Нашої України" Ігор Гринів, цю масштабну акцію організовано всього за чотири дні, навіть без широкого залучення ЗМІ – настільки народ виявився готовим до рішучого протесту...

Так, готовий. Бо інакше вже не можна. Терпіти далі - означає приректи себе на геноцид. Страшно було слухати голоси упосліdженого народу з імпровізованої трибуни - платформи вантажівки під стінами Кабміну. Вчитель сьогодні не має елементарних людських прав, принижений бідністю, чи зможе він гідно виховати майбутнє покоління? Лікар змушений шукати іншого заробітку, щоб прогодувати родину. Десятки тисяч офіцерів внаслідок "реформування" збройних сил фактично викинуті з суспільства без засобів до існування, насувається нове скорочення. Молодь та інше працездатне населення виїжджають за кордон, а пенсіонери просто доживають віку – бо як можна повноцінно жити на сотню гривень пенсії?!

Повторюється жахливий сценарій радянських часів: уряд говорить про економічне зростання, а люди животіють – стрімко підвищуються ціни на продукти, ліки, комунальні послуги. Це при тому, що сьогодні кожний сьомий українець отримує мінімальну зарплатню (знижену завдяки уряду з 237 до 205 гривень), а 8 мільйонів співвітчизників перебувають за межею бідності. Гарант Конституції лікується на найдорожчому курорті в світі, а пенсіонер не може собі дозволити життєво необхідних ліків – бо не буде за що купити хліба!

А економічне зростання, започатковане урядом Ющенка, і справді триває вже п'ятий рік. "Як економіст я наголошую, що сьогодні в держави є кошти для збільшення зарплат, пенсій. Єдине, чого я не можу зрозуміти, – чому їх уже півтора року не можуть знайти урядовці разом із парламентською більшістю? Вже другий рік поспіль безпідставно занижуються розміри державного та зведеного бюджетів," - наголошує Віктор Ющенко. Він переконаний, що бюджет країни на 2004 рік **занижено майже на 10 мільярдів гривень**. А "влада, яка краде, ніколи не дасть відповіді на запитання про підвищення зарплат і пенсій... Мені, як і мільйонам

« українців, соромно жити в країні, де є кримінальна влада, де найвищі державні службовці – в списку найбагатших людей Європи, і при цьому вони говорять, що немає грошей на підвищення зарплати, де переслідують журналістів і політиків", – наголосив Віктор Ющенко. І додав: "Ми сьогодні не говоримо про так звану конституційну реформу, але Конституцію України треба захищати від її Гаранта і Конституційного Суду".

Мітинг ухвалив резолюцію з вимогою збільшити вже з 1 квітня мінімальну зарплату до 240 гривень, поновити співвідношення в міжпосадових окладах, що дозволить збільшити зарплати вчителям, лікарям, науковцям на 25%, а також підвищити пенсії, стипендії та забезпечити субсидії для придбання житла молодим сім'ям. "Наполягаємо на терміновому розгляді та ухваленні підготовленого депутатами фракції "Наша Україна" законопроекту про термінові заходи щодо повернення населенню прихованих доходів до держбюджету 2004 року", – мовиться в резолюції.

Її текст народні депутати Євген Жовтяк та В'ячеслав Кириленко передали Кабміну досить своєрідно – в шапці-вушанці: це ж із таких крадіжок, напевно, починав свою кар'єру нинішній прем'єр-міністр України. Міністр фінансів Микола Азаров теж без подарунка не лишився. Йому віднесли валізу з промовистим написом: "Чемодан, вокзал, Росія!"

А в стінах помпезного будинку якраз ішло засідання Кабінету Міністрів, та жоден представник влади до учасників мітингу не вийшов. Але "Наша Україна" змусить відповідати на вимоги народу. Віктор Ющенко закликав продовжувати акції протесту доти, доки влада не прислухається до наших вимог.

Марія Косовська

НАРОД!

Останній день березня приніс мені надзвичайно багато хвилюючих і щасливих вражень. Ось тільки деякі крихтинки тих почуттів. Була присутня на пікетуванні Кабміну, слухала зблизька нашого лідера Віктора Ющенка, цього шляхетного добродія. Бачила його спокійні рухи, гідну поставу, чула його виважені слова. Як все правильно сказано, як все тонко передано нам.

Велелюдність мітингу і органічне поєднання його лідера з народом - очевидне.

"Ющенко! Ющенко! Ющенко!" – і зараз вчувається мені могутній заклик багатотисячного представництва українського народу на вулиці Грушевського перед будинком уряду, а тоді - „Кучму геть!", „Злодія в тюрму!", а далі - „Слава Україні! Героям слава!" Як багато молоді, яка радість від цього на серці і в душі і як багато представників Великої України. Боже, дай нам, українцям, єднання, бо лідера, Ти, мабуть, уже дав.

"Ющенко! Ющенко! Ющенко!" – знову чую могутній заклик біля похмурого Кабміну і кричу разом з усіма. Над нами, у самісінькому центрі столиці, суцільне майво прапорів: блакитно-жовтих державних і червоно-чорних ОУН-УПА, які сьогодні є партійною символікою Конгресу, до якого належу і я, на який чим далі - то більше надій покладають люди.

Коли ми підіймалися сходами поряд з фунікулером, то вчули слова одного перехожого з орденськими планками на грудях: "Вот опять еті комуністи мітінгуют". Не витримавши такої наруги, я гоноровo пояснюю: "А ми, вуйцю, бандерівці". І маслом груди помастили і мені, і всім моїм краянам, хто йшов в колоні, слова ветерана, бо у відповідь почули поважне: "О! Слава Україні! А я думал раз краснiє, то опять еті комунякі". І відповідь колони: "Героям Слава!" примусила обернутися багатьох перехожих.

Зроби, Боже, аби вони не тільки повернулися і почули, а й зрозуміли слова і ветерана, і простої гуцулки з Карпат

Антоніни Спільної,
дочки Рози і Петра з селища Кути, що на Косівщині

Із резолюції мітингу-протесту:

"Ми, учасники мітингу, звертаємося до уряду Януковича із закликом: "Досить обдирати народ!". У результаті маніпуляцій можновладців мільйони простих людей, громадян України, опинилися за межею бідності. У той же час уряд приховав 10 мільярдів грн. бюджетних надходжень. Кабінет Міністрів досі не дав народу України пояснення: чому ціни на продукти і ліки зростають, а зарплати, пенсії та стипендії – ні?! Чому "економічні успіхи" цього уряду найменше відображаються в кишенях пересічних людей?! Чому сьогодні держава знову залазить у боргову яму?! ... Ми, учасники мітингу, заявляємо: досить терпіти! Ми хочемо мати достойний рівень життя, ми хочемо, щоб чиновник, на утримання якого ми платимо податки, обслуговував нас, а не обкрадав. Наша мета: Україна – держава заможних громадян. І ми віримо, що терпіти лишилось недовго! Сьогодні ми повинні здобути першу спільну перемогу – змусити цей уряд вивести з бюджетної тіні приховані народні 10 мільярдів грн. і за рахунок цього вже з 1 квітня збільшити мінімальну зарплату до 240 грн. та поновити усі співвідношення в міжпосадових окладах, що дозволить:
- збільшити зарплати лікарям, учителям та науковцям на 25%;
- підвищити пенсії та стипендії;
- забезпечити субсидії молодим сім'ям на придбання житла.

Наполягаємо на терміновому розгляді та ухваленні підготовленого депутатами фракції "Наша Україна" законопроекту "Про термінові заходи з розподілу прихованих доходів державного бюджету України 2004 року" ...

ВЛАДА РОБИТЬ ІНВАЛІДАМИ УВЕСЬ НАРОД

На парламентських слуханнях про становище інвалідів у нашій державі мене вразили деякі цифри: в Україні – 3 мільйона інвалідів. Їх кількість стрімко зростає. Що особливо тривожно й боляче, збільшується кількість дітей-інвалідів. У порівнянні з 1992 р. рівень інвалідності серед дітей віком до 16 років виріс на 68 % і складає понад **153** тисячі осіб. Дітей-сиріт у нас понад 150 тисяч, і за існуючої соціальної системи багато хто з них поповнить категорію громадян з обмеженими можливостями. Після війни 1941-45 рр. ці цифри були меншими. На слуханнях доповідачі й виступаючі говорили більше про працевлаштування та адаптацію інвалідів у суспільство, але ніхто не говорив про причини росту інвалідності. На мій погляд, інвалідність в Україні породжується ворожими щодо до свого народу діями влади в різних сферах життя. Про яке працевлаштування інвалідів може йти мова, якщо здорові люди безробітні, а сім мільйонів українців виїхали за кордон шукати хліба? А в яке суспільство інвалідам адаптовуватися? Сьогоднішнє суспільство в Україні це - безробітні голодні люди, безпритульні діти, це - алкоголізм, наркоманія, сексуальна розпуста, занедбана культура, знівечена мова, потоптані традиції, це жируючі на народній біді олігархи... то у що адаптовуватись? Може, адаптовуватися на шахті ім. Засядька, на якій за останні роки через порушення правил техніки безпеки загинуло понад 150 шахтарів? А скільки залишилось інвалідами, сиротами, вдовами? Про це провладні ЗМІ мовчать, як мовчать і про те, що господарем цієї шахти є Ю. Звягільський, той, що був прем'єром та „відмивав" в Ізраїлі награбоване в Україні. „Пудрять" мозок людям іменем Засядька, а винуватець залишається в тіні, ще й посідає тепле містечко народного депутата у Верховній Раді.

Сьогодні в Запоріжжі металургійний, алюмінієвий, коксовий, абразивний та інші заводи інтенсивно отруюють викидами жителів міста. Туберкульозні, онкологічні диспансери не встигають приймати хворих на легені людей, багато з яких помирає або стає інвалідами. А скільки в Україні таких шахт, заводів, підприємств, де заради наживи новітніх „власників" ігноруються елементарні правила безпеки. Тож не дивно, що частка інвалідів внаслідок загального захворювання складає понад 82 %. Є від чого хворіти.

„Дбають" про здоров'я нації і ЗМІ, зокрема телебачення, роботою якого керують власники – олігархи. Упродовж більш як 10-ти років більшість телеканалів рекламує тютюнові вироби, алкогольні напої, пропагує бездуховність, тобто все те, що веде людей до інвалідності. Ось і результат. Сьогодні в Україні 90% дівчаток палять, вживають алкоголь, від чого з часом, якщо самі не стануть інвалідами, то народять дітей-інвалідів. Із цим лихом ніхто не бореться. А яка музика пропагується? Рок, реп, хеві – те, що руйнує слух, псиxiку, нервову систему дітей, молоді, спонукає до розпусти, наркоманії, робить їх інвалідами. Я вже не кажу про вульгарно-матюкливий „Шансон", котрий вдень і вночі програмує молоді душі на духовну інвалідність. Від цієї вакханалії враження таке, що влада увесь народ хоче зробити інвалідами. Не дивно, що в структурі дитячої інвалідності на першому місці хвороби нервової системи – **24 %**, на третьому – розлади психіки – **16 %**. У школах практично немає фізично здорових дітей. Чи не тому футбольні команди українських інвалідів – чемпіони світу. Хоч у цьому ми перші, та тільки від цієї першості плакати хочеться.

У країні неволі, в країні рабства соціального і духовного, де панує лицемірство, знищується незалежна преса і перекроюється Конституція на догоду кільком кланам, інваліди, як і решта громадян, не можуть почуватися соціально захищеними.

М. Олексієнко,
м. Запоріжжя

ПРАВДИ НЕ СПАЛИТИ, НЕ ВТОПИТИ

За радянських часів шельмували на Любешівщині „українських буржуазних націоналістів" та їхню „банду", яка чомусь вільно розгулювала під самим носом шеститисячного загону „легендарного" Федорова та польського загону ім. Ванди Василевської. Звинувачували їх у спаленні невеличкого хутора Реймунтівка та поляків у хаті Бутмана в Любешові. За цим галасом ніколи було й задуматися, що це була за „банда"? Де були радянські партизани, якими, за даними радянських істориків, „кишіли" кожне село, ліси Любешівщини? А ось скільки люду, сіл винищили радянські партизани, а згодом і влада, - про це мовчали. Варто згадати ту ж Гриву Камінь-Каширського району, урочище Вішалниці, де, як казали селяни, партизани вішали людей, розстріл федорівцями заручників у селі Деревок, прихожан храму в селі Бихів, розстріл цілого села Лахвичі, в тому числі жінок і дітей. Довелось чути розповідь свідка тих подій – жінки, яку чоловік встиг присипати картоплею, а сам загинув. Партизанами було спалено село Люб'язь. Пам'ятають тут про постійні грабунки та мародерство партизан. А от бодай одного знешкодженого ними фашиста на території Любешівщини люди не пригадують.

Мені за шістдесять. Трішки пам'ятаю, як на харалузьких, що на Рівненщині, хуторах місцеві жителі з жахом повідомляли один одного: „Йдуть поляки, ріжуть". Мама з нами, трьома дітьми, нікуди не втікала. А ось дядько Коханевич свою сім'ю відправляв у містечко Корець, нині райцентр, а сам залишався на господарстві. Ночував у великому лелечому гнізді на клуні. Щоправда на згаданих хуторах нікого не зарізали. Можливо, тому, що там ситуацією володіла УПА. А ось у селі Жатківка, що поблизу Корця, якась польська банда закатувала мого троюрідного брата Федора з патріотичної сім'ї Макара Гнесюка. Сердешний підліток рятувався, встиг добігти до хати свого дядька, сховався. Бандити ввірвалися у хату, страшно понівечили хлопчину, обклали соломою і підпалили. Хату люди врятували, та Феді не стало. Ще кілька слів про трагедію великої сім'ї Гнесюків: Макара забрали в Червону армію. Де загинув – ніхто не знає й понині. Меншого сина - Івана втопили у ставу німці. Старшого - Михайла, вже по війні енкаведисти повісили на корецькому стадіоні. Де подівся труп – невідомо. Здогадуються люди, що спалили. Бачили вогонь. У цей час мати з донькою Параскою сиділа в корецьких казематах. Якась підсаджена в камеру жінка повідомила їм про смерть Михайла. Материне серце не витримало... Дочку Параску відправили у Сибір. Повернулась наприкінці 50-х. Обійстя знищили повністю. Місцевий яничар „Вулювач", застрілив брата Макара - Петра.

Отак на прикладі однієї сім'ї видно, як завойовники різних мастей поводилися з українцями.

Я згадав про спалення поляків у Любешові, та була тут одна цікава деталь. Очевидці розповідають, що молодий поляк вискочив з охопленої палаючої хати. Кинувся тікати, за ним на відстані кількох метрів - біг каратель. Стріляв, однак чомусь не влучив. Можливо, для того, щоб уцілілий розповідав всім про „банду УПА"? Хто зна? Справді, каральна акція була, хоча стверджувати, хто був її винуватцем, не варто. Знаємо, хто ще орудував під егідою УПА. Акція спалення поляків відбулася, підкреслюю, у вересні 1943 р. А що ж передувало цій події?

Як згадував мій дядько – священик Віталій Сагайдаківський у своїй книжці „Правди не втопити", виданій у 1977 р. у Канаді, по цілій Холмщині того ж 1943 р. стали ґрасувати партизани різних мастей: Армія Крайова, укомплектована поляками і Армія Людова, що формувалася з колишніх польських комуністів, совєтських полонених і жидів.

Першою жертвою АК впало село Городиславичі. У квітні 1943 р. у Великодню ніч 56 парафіян було вивезено з церкви й закопано живими в лісі. Серед них загинув диякон М. Боровик. Отця І. Сегеду смертельно поранив совєтський полонений. У селі Мальковї Грубешівського повіту протягом двох годин було вбито 600 душ разом зі священиком Л.Коробчуком, отця П. Огризка вбито й закопано біля церкви, а голову залишено зверху на могилі. Отця М. Покровського з цілою родиною порізано на шматки. Таких прикладів тисячі!

Як бачимо, на Холмщині українські села поляки вирізували навесні, а трагедія в Любешові була восени того ж 1943 р. Якщо її і вчинила УПА, то хто розпочав першим?

Після усього Україна й понині надає пільги, платить пенсії червоним катам – у ветеранах ходять, ще й з незалежністю України борються. Надходили листи в Любешів аж із Польщі, в яких пани радили не надавати борцям за волю України, тим, хто боронив свої терени від польських банд, статусу учасників війни, рекомендували судити їх. Поляки ж своїх різунів, паліїв учасниками війни визнали, впорядковують їхні кладовища на плюндрованій ними українській землі. Запитати б і перших, і других: чому їхні могили не під Москвою, не під Варшавою, а на чужій землі? Чому б не нагадати, що не було українських повстанців ні в Росії, ні в Польщі. Не розстрілювали вони російські тюрми, як це було в кожному місті на заході України. Не забирали від голодних діток корівку, останній вузлик з зерном, не везли російських гречкосіїв до Сибіру. Українці не колонізували, не насаджували свою мову, релігію, порядки в Польщі. Україну ж нищили і ті, й інші. Хто боронився – той виявився винуватим.

Дивно, що не президенти Росії та Польщі вибачаються перед Україною, її понищеним народом, а наш „гарант" принизливо „штокає" в Москві та вибачається перед Кваснєвським. Хіба можемо ми поважати владу, яка на догоду, нехай і колишнім, поневолювачам не визнає учасниками війни ветеранів ОУН-УПА.

Переконаний, допоки не відтворимо історичної правди, не позбудемося синдрому меншовартості – меншовартними й будемо, залишимо цей сором своїм дітям, онукам. Що вони колись про нас скажуть?

Історію не повернути. Жертв не воскресити. Але забувати минуле - не можна. Підтримую тих, хто вважає, що потрібно увічнити пам'ять про жертви, об'єктивно оцінивши минуле, щиросердно вибачитися одним перед одними, примиритися, а нинішнім і прийдешнім поколінням жити в дружбі, як належить народам-сусідам, якими є Україна, Польща та Росія.

Валентин Поліщук,
смт. Любешів, Волинська обл.

ХРОНІКА

Одеса.

Одеська ОО КУН на громадських засадах створила відеотеку з українознавства. Вона налічує близько 250 хронікально-документальних та художніх фільмів, у тому числі 200 відеофільмів з історії московсько-більшовицького бандитизму на території колишнього Радянського Союзу. На базі цієї відеотеки почав діяти відеолекторій з патріотичного виховання молоді. Хотілося б доповнити відеотеку новими фільмами. Нас цікавить кінохроніка, документальні та художні фільми про жорстоку політику русифікації і асиміляції підкорених народів, яку проводили царський уряд і радянська влада на території царської, а потім радянської імперій, про правдиву історію України, національно-визвольний рух, зокрема про боротьбу ОУН-УПА, про голодомори 1923, 1933, 1947 рр., про злочини комуно-більшовиків, про проблеми становлення української церкви, про те, як здійснювались плани московсько-більшовицького керівництва зі створення світової комуністичної системи і чого коштувало це населенню СРСР.

Ми готові до співробітництва з організаціями і партіями, яких зацікавить наша пропозиція щодо створення таких відеотек.

Наша адреса: м. Одеса - 65026, а/с - 151.

Віктор Михайленко,
завідувач відеотеки Одеської ОО КУН

Харків.

У малому залі Харківського оперного театру, де у напівпідпільних умовах міська влада проводила вечір з нагоди 190-річчя з дня народження Т. Шевченка, зібралися представники громадських об'єднань і рухів. Останні прийшли самі – без запрошення. Тамара Галич розповідала, що коли вони підійшли до дверей і попросили пустити їх до залу, чергова несамовитим голосом закричала: «Нацисти прішлі». Один із «нацистів» чемно запропонував їй пропустити наших представників, інакше, обіцяв узяти зал штурмом. Конфлікт миттєво було вирішено і всі ввійшли. В залі сидів і спостерігав цю сцену голова міста В. Шумілкін. Те, що він недруг всього українського, нам відомо ще з минулих виборів. У зросійщеному Харкові влада нічого не робить для національного відродження, розв'язання мовного питання, розвитку української культури. Тому ставлення влади до Шевченківських днів було не стільки дивним, скільки прогнозованим.

Голова міста утримується українським народом. А служить кому?

Богдан Дяків,
голова Харківської ОО КУН

Рахів.

Провід Рахівської РО КУН визнає за демагогічний наклеп звернення депутатів Рахівської районної ради, опубліковане в газеті „Зоря Рахівщини" 20 березня 2004 р. і спрямоване на дискредитацію „Нашої України", її лідера Віктора Ющенка та народних депутатів В. Бологи й І. Іванча. Дане звернення не виносилося на розгляд сесії, а прийнято шляхом адміністративного тиску та вибивання підписів депутатів під час надомного обходу. За цим стоїть СДПУ (о), пануюча поки що в районі сила.

Прес-служба Рахівської РО КУН

Щасти тобі, „Заграво”!

Хоча і говорять про нещасливість числа 13, одначе для „Заграви” (часопис Стрийської надрайонної організації КУН), яку невтомно редагує на громадських засадах член Головного проводу Конгресу Микола Магас, „тринадцятка” цьогоріч досить таки вдатна. У квітні в історії газети з'являються дві помітні віхи: „побачило світ” соте число часопису та йому виповнилося 13 років.

Зародившись на зорі нашої незалежності, „Заграва” вже однією своєю назвою кидала виклик системі. Було в цій назві щось поетично-романтичне і водночас грізно-бойове, що навівало спомини про не таке вже й далеке бурхливе минуле – національно-визвольну боротьбу українців середини ХХ-го століття. Сторінка за сторінкою „Заграва” відкривала читачеві правду про націоналістичний рух, про нерівну боротьбу ОУН-УПА з переважаючою потугою більшовицьких наїзників, про нинішнє наше нелегке життя-буття...

Воля народам–Воля людині!

Заграва

«ЗАГРАВА» – ПЕРША ГАЗЕТА НАЦІОНАЛІСТІВ В УКРАЇНІ ПОЧАТКУ 90-х

РІК БЕЗ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Незалежна Україна і „Заграва” – ровесники, тобто їм 13-й рік – підлітковий вік. Тільки чому ж на тринадцятому році часопис міцно стоїть на своїй державницько-національній позиції, а Україна – на межі реальної загрози втрати свого суверенітету? Чому так сталося? Часопис своїми публікаціями дає відповідь: тому, що дозволили перефарбованому «лису Микиті» - комсоцпартноменклатурі – залишитись при владі, яка, пограбувавши до нитки державу й український народ, прагне перетворити його на мовчазних рабів. Щоб цього не сталося, часопис безкомпромісно зриває маски зі лжепатріотів.

У ґрунтовній документальній розвідці „Київ – 1919. Чекістське минуле української соціал-демократії” „Заграва” (ч. 98 лютий 2004 р.) розповідає про звірства російських більшовиків та їхнього „бойового отряда партії” – ЧК у Києві 1919-го. Газета слушно зауважує, що „переслідувати та знищувати опонентів – невід'ємна риса РСДРП, РКП(б) та їхніх послідовників, що претендують на спадковість світової соціал-демократії”. У першу чергу це стосується СДПУ(о), яка ревно приписує собі усе, що стосується „рафінованої” соціал-демократії та комуністів і соціалістів, які ніяк не можуть розпрощатися з більшовицькими методами і символами.

З таким твердженням важко не погодитися, згадавши багатомільйонні репресалії проти українців за радянської доби, голодомори, сьогоднішні реалії боротьби неукраїнської влади з українською опозицією, про що йдеться ледь чи не в кожній публікації „Заграви”. Брак газетної площі не дозволяє проаналізувати кожну з них. Але, повірте на слово, вони заслуговують на увагу читача будь-якого віку: і юного, і похилого, бо виховують почуття патріотизму, гордості за українську націю, чого так бракує нашим можновладцям.

І хоча, як зазначає редакція, часопис поширюється лише на Львівщині, та знають про нього в усій Україні. Що і засвідчують листи і дописи з Криму, Волині, Поділля, Донбасу, Києва, Черкащини... Тобто з усіх куточків нашої країни. Чи не є це найкращим доказом популярності часопису і того, що доля України болить однаково і «східнякам» і «західнякам». Як би не прагнули наші вороги роз'єднати народ за регіональним принципом, їм це не вдасться зробити. І в цьому ще раз переконуєшся, читаючи „Заграву”.

Редактор “Заграви” Микола Магас

Тож нехай і надалі щастить націоналістичному часопису у справі єднання українців задля побудови незалежної і потужної держави Україна.

Іван Хаджидер

НЕ ВІР МОСКВІ!

ПІСНІ ВОЛІ

Наша з Георгієм Петруком-Попиком пісня “Не вір Москві” припала до душі національно свідомим українцям. До її популяризації спричинився в першу чергу Президент Леонід Кучма своєю “багатовекторною” політикою. Я не знаю, чи він узагалі чув цю пісню, але один з його найближчих помічників на запитання, чому кобзаря Миколу Литвина й досі не пошановано на державному рівні, відповів: “А нехай більше співає “Не вір Москві”.

А народилася пісня так. Восени одного з перших років Незалежності до мене в гості приїхав відомий тернопільський поет Георгій Петрук-Попик. Прощаючись, Георгій поклав до моєї кишені кілька своїх нових віршів, а до лацкана піджака вчепив значок з поличчям Степана Бандери.

Другого дня, висідаючи з потяга, на пероні Фастівського вокзалу я зламав ногу. Лежав, звиваючись від болю, а байдужі люди оминали, думаючи, мабуть, що п'яний. На моє щастя, якраз навпроти зупинився львівський потяг. Хлопців, що вийшли з нього за пивом, зацікавив значок на лацкані мого піджака. Вони, дякувати Богу і Степанові Бандері, й відвели мене до медпункту. У Фастівській залізничній лікарні я поклав на музику вірш Георгія Петрука-Попика “Не вір Москві”. З його дозволу змінив слова “Народний Рух” на “Козацький Дух”, а зовсім недавно змінив “Союз” на “ ЄЕП”.

Микола Литвин

Століття царської неволі,
Шлеї московської ганьба,
Штики кремлівської сваволі –
Вселяли в душі нам раба.
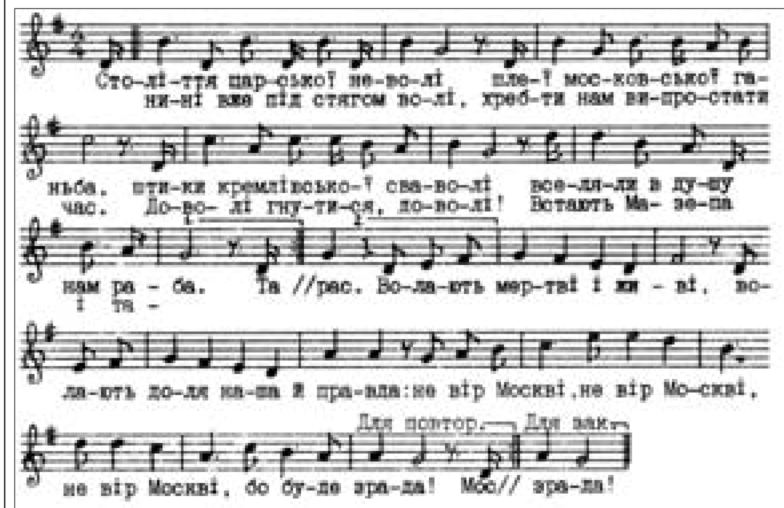
Та нині, вже під стягом волі,
Хребти нам випростати час.
Доволі гнутися! Доволі! –
Встають Мазепа і Тарас.

Волають мертві і живі,
Волають доля наша й правда:
– Не вір Москві! Не вір Москві!
Не вір Москві, бо буде зрада!

Москальську знаєм осоружність –
Хомут носили і ярмо.
Ані в ЄЕП, ані в Співдружність
Втягнути шиї не дамо!

Богун гукає дотепер нам:
Імперських не тримайтесь рук!
Петлюри голос і Бандери
Зовуть до дій козацький дух.

Волають мертві і живі,
Волають доля наша й правда:
Не вір Москві! Не вір Москві!
Не вір Москві, бо буде зрада!

Мова нашого чиновництва

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Не можна без жалю і суму читати редакційну пошту. Маємо тринадцятий рік незалежної України, а наші можновладці часто поводять себе, мов провінційні чиновники Російської імперії.

Тому й надходять до редакції такі листи, як, скажімо, допис жительки м. Дрогобича Р. Гринь. Вона обурюється поведінкою голови Верховної Ради В. Литвина на початку березня у Чернігові, коли він послуговувався російською мовою під час службового відрядження. “А як він зреагував би, - запитує пані Гринь, коли б, скажімо, під час перебування в Дрогобичі, його попросили б розмовляти з тутешніми поляками польською мовою? Уявляю лише, яким було б його обурення, бо польська ж не є державною в Україні. А російською спікер розмовляти вважає пристойним...”

Як відомо, «риба гниє з голови»... Якщо вже найвищі достойники вважають за нормальне явище у службових поїздках послуговуватися російською, то чому б чиновникам нижчого рангу в регіонах повністю не ігнорувати державну мову? Особливо в південних та східних областях? Що вони успішно й роблять.

Це ще одне свідчення того, що живемо в неукраїнській Україні, де править бал неукраїнська влада, поклоняючись чужим „богам” та ідеалам. І безвинним дитячим жартом виглядає повна нісенітниця у путівнику-довіднику „Буча 100 років”, де автори, пишучи, що в роки іноземної інтервенції бучанську землю топтав ворожий чобіт загарбника, ставлять в один ряд німецьких окупантів, російських червоноармійців, денікінців, білополяків і українське військо „гетьманців і петлюрівців”, яке захищало рідну землю. Тож слушно зауважує краєзнавець з м. Ірпінь А. Зборовський в рецензії на путівник, що „це характерна прикмета нашого часу”. Під синьо-жовтими прапорами часто пишаються люди, які нічого не зробили для незалежності України”...

І це справді так. Чимало вчорашніх „комсомольців-добровольців” засіли у нашому парламенті. А тому й стало можливим прийняття постанови про святкування 85-ої річниці ЛКСМУ – вірного поплічника ГПУ-НКВД-КГБ у боротьбі з українським національно-визвольним рухом, у штучних голодоморах. “Так не можна жити далі! – переконаний росіянин В. Іванов із Запоріжжя. – Життя вимагає правди і тільки правди, і це від Бога!... Не втрачайте часу, дійте, а ми, чесні люди, вас підтримаємо. Треба надійного організатора, щоб змінити життя на краще. Такого, як Саакашвілі в Грузії”...

Таким організатором, „таким президентом може бути і буде Віктор Ющенко”, - переконана пенсіонерка Г. Фостаківська з Підволочиська.

Іван Хаджидер

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Пенсія. Сьогодні це дуже болюче питання не лише для пенсіонерів, а й для молодих людей, які вже зараз повинні думати про забезпечення своєї старості. Тому не зайвим буде розповісти про початок упровадження нової пенсійної реформи і перерахування пенсій. Отже...

Якщо ви стали пенсіонером до 1 січня 2004 року.

Усім, хто вийшов на пенсію до 1 січня 2004 року, у відділах Пенсійного фонду автоматично мають перерахувати пенсії за нормами нового закону “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” на підставі тих довідок про трудовий стаж і заробіток, які вже є у пенсійній справі.

Після такого перерахунку величина вашої трудової пенсії (без надбавок і підвищень) збільшиться щонайменше на 4,2%.

Якщо ви захочете долучити нові документи до своєї пенсійної справи, вам потрібно до свого відділу Пенсійного фонду віднести довідку про повний трудовий стаж та заробітну платню за один з таких періодів роботи до 1 січня 2004 року (ці періоди визначено в законі “ Про пенсійне забезпечення”):

1) за останні 24 календарні місяці підряд безпосередньо перед тим, як вам призначили пенсію, або за 24 місяці роботи після призначення пенсії, якщо ви ще працюєте;

2) за будь-які 60 календарних місяців підряд протягом усього часу вашої трудової діяльності до моменту, коли ви почали оформляти документи для призначення вам пенсії;

3) за будь-які 60 календарних місяців підряд протягом усього часу вашої трудової діяльності до 1 липня 2000 року й за всі місяці роботи після 1 липня 2000 року, якщо ви ще працюєте;

4) за 12 календарних місяців підряд (якщо ви працювали в Чорнобильській зоні).

Додаткові документи в органах Пенсійного фонду прийматимуть протягом 2004 року. Пенсію, перераховану на підставі цих документів, вам виплачуватимуть за період, що починається з 1 січня 2004 року.

Якщо ви станете пенсіонером після 1 січня 2004 року.

Всім, хто вийде на пенсію після 1 січня 2004 року, пенсію обчислюватимуть за формулою, наведеною в новому законі: середня заробітна платня в Україні перед виходом на пенсію × коефіцієнт заробітку × коефіцієнт трудового стажу = пенсія.

Коефіцієнт заробітку визначатимуть на підставі двох показників:

1) вашої заробітної платні за будь-які 60 календарних місяців підряд до 1 липня 2000 року; Ці 60 місяців ви оберете самі;

2) вашої заробітної платні за весь час праці від 1 липня 2000 року до моменту оформлення пенсії. З цього проміжку ви матимете право вилучити один безперервний період, у якому ваша заробітна платня була дуже малою. Однак, цей період не має перевищувати 60 місяців і не може становити більше, ніж 10% від вашого загального трудового стажу. Для обчислення коефіцієнту заробітку вашу середньомісячну платню ділитимуть на середню платню в Україні.

Коефіцієнт трудового стажу. Ваш трудовий стаж за період до 1 січня 2004 року дорівнюватиме кількості років, протягом яких ви працювали. А трудовий стаж після 1 січня 2004 року визначатимуть інакше: рік роботи зараховуватимуть лише за умови, що ваша офіційна заробітна платня за цей час була не менша за мінімальну в Україні. В іншому випадку за рік роботи вам можуть зарахувати лише кілька місяців.

Щоб визначити коефіцієнт трудового стажу, кількість місяців трудового стажу поділять на 1200.

Якщо ви ще не скоро станете пенсіонером.

На величину вашої пенсії впливатимуть два показники – заробітна платня та стаж. Що більші ці показники, то вищою буде пенсія. Її визначатимуть за такою ж формулою, що й тим, хто вийде на пенсію після 1 січня 2004 року (див. вище).

Коефіцієнт заробітку. Обчислюючи цей показник, братимуть за основу вашу середньомісячну заробітну платню за будь-які 60 місяців у період до 1 липня 2000 року та за весь час роботи після 1 липня 2000 року. Вашу платню за кожний місяць ділитимуть на середню заробітну платню в Україні за той самий період. Якщо ви станете учасником накопичувальної пенсійної системи, то крім цієї гарантованої пенсії вам доплачуватимуть певну суму з вашого накопичувального пенсійного рахунку.

Стаж. Рік стажу після 1 січня 2004 року зараховуватимуть тільки за певної умови: ваша заробітна платня, з якої надходили внески до Пенсійного фонду, була не нижча за мінімальну в Україні. Якщо ж ваш заробіток виявився меншим за мінімальну платню, то величина стажу пропорційно зменшиться. Коефіцієнт трудового стажу – це відсотковий вираз загальної кількості років трудового стажу. Наприклад, 42 рокам стажу відповідає коефіцієнт 0,42.

Детальніше: Закони “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” та “ Про пенсійне забезпечення”.

Регіна Дацюк

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Наближається найбільше свято. Без Воскресіння Господнього, без Його перемоги над смертю, не мало би значення й усе наше життя. "Христос Воскрес! – Воскресне Україна!" – вірили українські лицарі в найглухіші дні неволі, коли, здавалося, нечистий переміг назавжди. Стояла темна ніч, але вони твердо знали: Христос Воскрес – воскресне Україна!

І ми віримо. Знову і знову відроджуємо в душах велику містерію тих днів, прагнучи осягнути й навік запам'ятати найголовніше... Протягом Страсного тижня згадуємо останнє перебування Господа в Єрусалимі. У четвер Ісус зібрав учнів на Таємну вечерю. Розламавши хліб, промовив: "Прийміть, їжте: це є тіло Моє, що за вас дається. Оце чиніть на спомин про Мене". Тоді, взявши Чашу, подав учням зі словами: "Пийте од неї всі, бо це є кров Моя Нового Завіту, що за вас і за многих проливається задля відпущення гріхів". Він бесідував з учнями, говорячи: "Заповідь нову даю вам, щоб ви любили один одного; щоб як Я возлюбив вас, так щоб і ви любили один одного". А після вечері Ісус пішов до Гетсиманського саду і довго молився, прозираючи в ті великі страждання, котрі понесе людство за зраду. "Господи, нехай ця чаша мене мине"... Але невідворотно насувається страшна ніч: Юдина зрада, відречення Петра, допит у архієрея, знущання і невимовна самотність... Він знав, що ті, хто ще вчора кричав "осанна!", завтра вимагатимуть: "Розіпни!" Здавалося, все зло світу повстало проти нього...

Тому в народі вірили, що в четвер оживають нечисті сили, і прагнули очиститись, уберегтися від них. Ще вдосвіта селяни прибирали в стайнях, на подвір'ї, в хатах. Господар закликав: "Смерте, смерте, іди на ліси, іди на безвість, іди на моря. І ти, Морозе, великий і лисий, не приходь до нас із своєї комори. Смерть з морозом танцювала, танцювала і співала, і за море почвалала!"

Ввечері на чистий четвер у храмах відправляють страсну службу. Люди в цей час намагалися зберігати урочистий спокій і дотримуватися тиші: ні сміху, ні співів, навіть голосних розмов на вулицях чути не було. Повертаючись із церкви, селяни намагалися донести страсну свічку додому. Вона мала охоронне значення: полум'ям випалювали хрест на сволоці, "щоб лиха нечисть хату минала". А якщо хрест випалити на воротях, то в двір не забіжить "поганий собака" – зла сила, що в цей день бігає по землі. Люди також вірили, що в четвер мерці відправляють свої Богослужіння та каються в гріхах.

...У п'ятницю Христа розіп'яли. Здригнулися небо й земля, сховалося сонце – темінь сповила Голгофу. З висоти хреста в повній самотності Він помирає разом з усіма, хто зазнав страждань. Цього дня віруючі нічого не їдять аж до полудня, коли виносять на середину храму плащаницю із зображенням Христа в труні. Процесія обходить з плащаницею навколо храму, символізуючи похорон Спасителя.

Повернувшись додому, родина сідає обідати. Обід у Страсну п'ятницю – пісний, навіть риби їсти не можна. На столі стоїть капуста, картопля, огірки... Цього дня не можна ні шити, ні прясти, гріх і співати.

Настає субота – чи не найтяжчий для учнів день. Христос у труні. Разом з ним вони поховали свою надію і віру. Він... помер, як злочинець. Невже вони помилилися?! Субота – день спокою. Для учнів то був страшний спокій, бездоня відчаю і зневіри.

В українських родинах цього дня готували крашанки й писанки. А ввечері батько, бувало, запалював свічку, збирав дітей і розповідав їм давню християнську легенду про те, що на Великдень, під час виносу плащаниці, коли весь народ хресним ходом обходить церкву, ангели виводять Спасителя з гробу, а святі сходять з образів і христосуються...

...Спускається ніч. У церкві напівтемрява, на амвоні ще лежить плащаниця. Настає глибока тиша. Та раптом опівночі з-за закритих царських воріт її прориває неймовірна звістка: Христос воскрес! Ворота відкриваються, і хресний хід іде через храм. Процесія обходить навколо церкви, гримить великодній гімн: "Христос воскрес із мертвих, смертю смерть поконав, і тим, що в гробах, життя дарував!"

Радісно дзвонять дзвони, святять паски, крашанки, і все, що господиня принесла з собою до церкви в кошику. Кажуть, у цю хвилину стає цілющою вся вода в річках, озерах, і хто скупається в ній, вже ніколи не буде хворіти. Христос воскрес – а отже, смерті нема, можна радіти, вітати один одного з воскресінням Спасителя й оновленням природи.

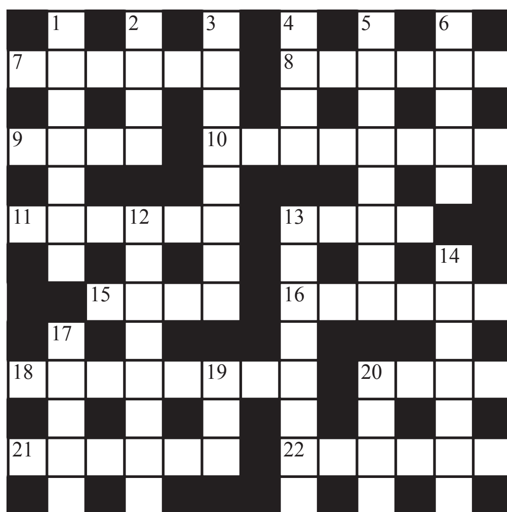
Повернувшись із церкви, господар заходить у хлів із освяченим яйцем і торкається ним голови худоби – "щоб водилася та плодилася". Перед тим, як сісти за стіл, вся родина вмивається: господиня наливає в миску води, а на дно кладе три червоні крашанки. Інколи натщесерце їли хрін – щоб не хворіти. Або починали святкову трапезу з розрізання свяченої крашанки на стільки частин, скільки було членів сім'ї. Кожен мовчки з'їдав її, а вже потім приступали до паски, свинини і ковбас... Все, що було посвячене в церкві, набувало надзвичайної сили. Рештки свяченого обережно збирали, крихти не можна було викидати свиням чи птиці, лише рогатій худобі.

Після розговин молодь ішла зазвичай під церкву, де розпочиналися великодні ігри – веснянки чи гагілки. Протягом усіх трьох днів свят парафіянам дозволялося дзвонити у церковні дзвони. На Великдень всі мали бути веселі, бо хто того дня сумуватиме весь рік.

У понеділок навідували рідних, знайомих зі свяченим, привітаннями й побажаннями. Найбільше ходили діти, несучи в дарунок "волочільне" – зазвичай це була паска та кілька крашанок. А ще понеділок називався Обливаним: хлопці обливали дівчат водою, "відкупитись" можна було тільки крашанками. А у вівторок дівчата "уливали" хлопців, але нічого за те не отримували...

Великодні свята закінчувалися поминанням мертвих – молитвою і тризною "на гробках". У могильні горбки закопували яйця та шкаралупу від них, кості зі свяченого м'яса, свячену сіль тощо. Виливали й чарку горілки: "Їжте, пийте й нас, грішних, поминайте"... Іноді цокали крашанками об могильний хрест, а потім віддавали старцям. Як бачимо, найбільші свята – Різдво Спасителя і Його Воскресіння – весь рід відзначає разом, у єдності мертвих, живих і ненароджених...

Марія Косовська

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. „Золоте вбрання скидає, потім нове одягає" (укр. загадка). 8. Останній період кам'яної доби. 9. „... і Полель" (повість І. Франка). 10. Станіслав ... (композитор). 11. Валерій ... (спринтер). 13. „Хіба ревуть..., як ясла повні". 15. „Між двома дубами зав'язло теля зубами" (укр. загадка). 16. Слимак. 18. Михайло ... (письменник скандинавського походження). 20. Набуте прізвище О. Бурґгардта. 21. Прізвище екзарха української церкви у Великобританії. 22. „Мовчить, а сто дурнів навчить" (укр. загадка).

Вертикально: 1. Населений пункт, що дав назву перешийкові, який лучить Крим з материком. 2. „Білий віл усіх людей підвів" (укр. загадка). 3. Місто Донецької обл. 4. Позитивно заряджений електрод. 5. Польський князь, якого прозвали „Хоробрим". 6. „По долівці бігає, під лавкою спать лягає" (укр. загадка). 12. Прізвище укр. письменниці. 13. Роман Ю. Яновського. 14. Прізвище композитора, автора опери „Тарас Бульба". 17. Валентин ... (один із „Нескорених"). 19. Рідинна частина овочів. 20. „Сюди бганий, туди бганий, та ще зверху помазаний" (укр. загадка).

Відповіді до хрестівки з № 12

Горизонтально: 7. Рококо. 8. Олійня. 9. Коса. 10. Теопемпт. 11. Богдан. 13. Атом. 15. Скло. 16. Очерет. 18. Господар. 20. Поет. 21. Стилет. 22. Фурман. **Вертикально:** 1. Золото. 2. Роса. 3. Костенко. 4. Воло. 5. Біле море. 6. Снопи. 12. Дике поле. 13. Апокрифи. 14. Меценат. 17. Кость. 19. Діти. 20. Пора.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда" Замовлення № 694 Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81